

TIHLE
ROYALOVÉ
VÁS
ZNIČÍ

erin watt

PAPÍROVÁ
PRINCEZNA

BARONET

Papírová princezna

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.baronet.cz
www.albatrosmedia.cz

Erin Watt

Papírová princezna – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

PAPÍROVÁ
PRINCEZNA

PAPÍROVÁ PRINCEZNA

Cyklus Royalové 1

Erin Watt

*Věnováno Margo,
jejíž nadšení se vyrovnalo našemu.*

PODĚKOVÁNÍ

KDYŽ JSME SE rozhodly dát hlavy dohromady a spolupracovat na této knize, netušily jsme, jak šílená nakonec bude a jak nás uchvátí postavy a svět, které jsme stvořily. Od první chvíle byla radost tuhle knihu psát, ale nedokázaly bychom ji dostat z našich představ a do vašich rukou bez pomoci a podpory několika úžasných lidí.

Děkujeme betačtenářkám Margo, Shauně a Nině, které nás nepřestaly mít rády i přes tak brutálně otevřený konec.

Naší publicistce Nině děkujeme za její nakažlivé nadšení a povzbuzování.

Děkujeme Meljean Brooksově za obálky, které téhle sérii tak dokonale seknou!

A samozřejmě jsme nekonečně dlužné všem bloggerům, recenzentům a čtenářům, kteří věnovali čas, aby si tuhle knihu přečetli, zrecenzovali a podělili se o svoje nadšení z ní. Díky vaší podpoře a reakcím víme, že všechna práce stála za to!

1. KAPITOLA

„ELLO, CHCE S VÁMI mluvit pan ředitel,“ oznámí mi profesorka Weirová, než stihnu vejít do učebny na její hodinu matematiky.

Podívám se na hodinky. „Vždyť ani nejdu pozdě.“

Je minutu před devátou a tyhle hodinky se nikdy nepožďují. Nic dražšího nejspíš nemám. Máma mi řekla, že patřily tátovi. Krom jeho spermatu je to jediná věc, která jí po něm zbyla.

„Ne, nejde o pozdní příchod... Alespoň ne dnes.“ Její jindy nemilosrdný pohled je tentokrát podivně něžný. Můj instinkt vyšle k mému ještě ospalému mozku varování. Profesorka Weirová je tvrdáčka, i proto jí mám ráda. Jedná se svými studenty na rovinu. S ní se učíme matematiku bez pocitu, že ve skutečnosti jde o přednášku o tom, jak máme milovat svého bližního nebo podobné kecy. Proto vím, že když po mně najednou vrhá takové soucitné pohledy, v ředitelně na mě čekají špatné zprávy.

„Dobře.“ Stejně jí na to nemám co jiného říct. Kývnu a vyrazím k ředitelně.

„Pošlu vám na e-mail domácí úkoly,“ houkne za mnou profesorka Weirová. Asi předpokládá, že se už na hodinu nevrátím, ale v kanceláři ředitele Thompsona na mě nečeká nic horšího, než čím jsem si už v životě prošla.

Ještě před zápisem na Střední školu George Washingtona, kam jsem nastoupila do třetího ročníku, jsem přišla o všechno, co pro mě bylo důležité. I kdyby ředitel Thompson nějakým zázrakem zjistil, že technicky vzato nebydlím ve spádové oblasti jeho školy, můžu si něco vymyslet, abych získala čas. Nejhorší, co by mě čekalo, je přestup na jinou školu, takže vůbec o nic nejde.

„Jak se vede, Darlene?“

Školní sekretářka s neučesanými rozčepčenými vlasy ani nevzhledne od časopisu. „Posaď se, Ello. Pan Thompson tě hned zavolá.“

Jo, s Darlene si tykáme. Za jeden měsíc na téhle škole jsem v ředitelně strávila spoustu času, protože věčně chodím pozdě. To tak bývá, když do noci pracujete a do postele se obvykle dostanete nejdříve ve tři ráno.

Natáhnu krk, abych nakoukla skrz rolety na dveřích ředitelny. Na židli u stolu někdo sedí, ale zahlédnu jen zatnutou čelist a tmavě hnědé vlasy. Naprostý opak mě. Já jsem modrooká blondýna. Podle mámy to byl dárek od dárcce spermatu.

Návštěva ředitele Thompsona mi připomíná podnikatele na služební cestě, kteří by mojí mámě štedře zaplatili, aby na jeden večer hrála jejich přítelkyni. Některým chlapům to dělá dobře víc než samotný sex. Samozřejmě to taky vím jen od mámy. Tímhle směrem jsem se nevydala... Zatím ne. A doufám, že nikdy nebudu muset, proto taky potřebuju maturitu, abych mohla na vysokou, získala titul a byla normální.

Ostatní sní o cestování, rychlých autech, velkých domech. Já? Já chci jen vlastní byt, ledničku plnou jíd-

la a jisté zaměstnání, nejlíp tak vzrušující jako zasychání barvy.

Ti dva muži mluví, mluví a mluví. I po čtvrt hodině jen kecají.

„Hele, Darlene? Měla bych teď být na hodině matematiky. Nevadí, když se vrátím později, až nebude mít pan ředitel tolik práce?“

Snažím se, aby to vyznělo tak mile, jak jen to jde, ovšem vzhledem k rokům, kdy v mém životě nefiguroval žádný dospělý – a moje přelétavá, i když milující matka se nepočítá – mám potíže nasadit dostatečně podřízený tón, jaký dospělí předpokládají u někoho, kdo ještě ani nemůže legálně pít.

„Ne, Ello, pan Thompson bude hned hotov.“

Tentokrát má pravdu, protože se dveře otevrou a vyjde z nich ředitel. Pan Thompson měří necelý metr osmdesát a vypadá, jako by loni maturoval. Přesto se kolem něj vznáší aura zodpovědnosti.

Pokývne mi. „Slečno Harperová, prosím, pojd'te dál.“

Dál? Zatímco je tam ten Don Juan?

„Máte v kanceláři návštěvu,“ poukážu na evidentní fakt. Přijde mi to celé podezřelé a můj instinkt mi říká, abych odtud hodně rychle vypadla. Jenže když uteču, vzdám se tím toho bezpečného života, který jsem si tak dlouho plánovala.

Thompson se ohlédne a zadívá se na Dona Juana, který vstane ze židle a mávne mi rozložitou rukou. „Ano, tedy, právě kvůli němu tu jste. Pojd'te, prosím, dál.“

Navzdory svému nejlepšímu úsudku proklouznu kolem pana ředitele Thompsona, ale zastavím se hned za dveřmi. Thompson je za námi zavře a sklopí žaluzie. Teď začínám být už tuplem nervózní.

„Slečno Harperová, kdybyste se posadila.“ Ředitel ukáže na židli, z které před chvílí vstal Don Juan.

Založím si paže a vzpurně se na oba podívám. To se spíš kontinenty propadnou do moře, než se do té židle posadím.

Thompson si povzdechne a sedne si za stůl do křesla. Ví, že tenhle souboj prohrál. Mě to však znervózní ještě víc, protože to, že vzdal tuhle bitvu, znamená, že nás čeká mnohem větší boj.

Zvedne ze stolu složku s papíry. „Ello, tento pán je Callum Royal.“ Odmlčí se, jako by mi to jméno snad mělo něco říkat.

Royal na mě zatím zírá, jako by v životě neviděl žádnou holku. Dojde mi, že mi paže složené na hrudi nadzvedávají prsa, proto ruce spustím podél boků. Nevím, co s nimi mám dělat.

„Ráda vás poznávám, pane Royale.“ Všem v místnosti je jasné, že ve skutečnosti si myslím pravý opak.

Zvuk mého hlasu ho probere z transu. Dojde ke mně, a než se naděju, uvězní mi pravou ruku mezi svými dlaněmi.

„Dobrý bože, vypadáš přesně jako on.“ Ta slova zašeptá tak tiše, že je slyšíme jen my dva. Pak, jako by si uvědomil, kde je, mi rukou potřese. „Prosím, pro tebe Callum.“

Ta slova pronese divným tónem. Jako by je ze sebe sotva dokázal dostat. Pokusím se osvobodit svoji ruku, což mi moc nejde, protože ji ten magor nechce pustit. Pan ředitel si musí odkašlat, aby mi ji Royal pustil.

„O co jde?“ otázku se přikře. Na to, že jsem jediná sedmnáctiletá v místnosti s dospělými muži, mám tón trochu nemístný, ale ani jeden se nad tím nepozastaví.

Pan Thompson si nervózně prohrábne vlasy. „Nevím, jak jinak to říct, proto vám to povím asi na rovinu, Ello. Pan Royal mě informoval, že oba vaši rodiče zemřeli a že se nyní stal vaším opatrovníkem.“

Zaváhám. Jen na vteřinu. Jen na tak dlouho, aby mě ten šok rozběsnil.

„To je *hovadina!*“ vypadne ze mě dřív, než se stihnu zarazit. „Moje máma mě sem zapsala. Máte její podpis na přihlášce.“

Srdce mi bije rychlostí milion úderů za minutu, protože tu přihlášku jsem ve skutečnosti podepsala já. Musela jsem, abych si udržela kontrolu nad vlastním životem. I když nejsem plnoletá, od patnácti jsem ve své rodině byla nucena fungovat jako dospělá.

Musím ovšem panu řediteli připsat k dobru, že mě za můj výbuch nepokárá. „Všechny důkazy naznačují, že je nárok pana Royaala právoplatný.“ Zatřese papíry ve své ruce.

„Jo? No, tak to lže. V životě jsem tohohle chlapa neviděla, a jestli dovolíte, aby mě odvedl, za pár dní uvidíte v novinách zprávu, že studentka ze školy George Washingtona padla do rukou obchodníků s bílým masem.“

„Máš pravdu, nikdy jsme se nesetkali,“ vloží se do toho Royal. „To ale na skutečnosti nic nemění.“

„Ukažte mi to.“ Přiskočím k ředitelově stolu a vytrhnu mu papíry z ruky. Prolitnu stránky, ani je celé nečtu. Vnímám jenom slova *opatrovník*, *zesnulý* a *odkázal*, jenže pro mě nic neznamenají. Callum Royal je pro mě cizinec. Tečka.

„Možná kdyby se dostavila vaše matka, vše by se objasnilo,“ navrhně ředitel Thompson.

„Ano, Ello, přiveď svou matku a já se vytratím.“ Royal promluví tiše, avšak já v tom hlasu slyším tón z oceli. Něco ví.

Obrátím se na našeho ředitele. To on je tu slabý článek. „Tohle bych sepsala na školním počítači. Ani bych nepotřebovala Photoshop.“ Hodím mu papíry na stůl.

V očích se mu objeví stín pochyb, který okamžitě využiju. „Musím na hodinu. Nechci být hned takhle na začátku pololetí pozadu.“

Nejistě si olízne rty. Podívám se na něj se vším přesvědčením, které cítím. Nemám tátu. Naprosto jistě nemám opatrovníka. Kdyby ano, kde byl tenhle kretén, když moje máma bojovala o naše přežití? Kde byl, když trpěla bolestmi při rakovině? Když přespávala v hospici a já zůstávala doma samotná? Kde byl *tenkrát*?

Thompson si povzdechne. „Dobře, Ello, co kdybyste se vrátila na hodinu? S panem Royalem musím evidentně probrat ještě pár věcí.“

Royal namítne: „Všechny dokumenty jsou platné. Znáte mě a znáte i mou rodinu. Nebyl bych tu a neprobíral to s vámi, kdyby to nebyla pravda. Proč bych to jinak dělal?“

„Po světě běhá spousta úchylů,“ přisadím si jízlivě. „A ti mají dobrý důvod, proč si vymýšlet takovéhle báchorky.“

Thompson mávne rukou. „Ello, to stačí. Pane Royale, tohle je velké překvapení pro nás pro všechny. Jsem si jistý, že jakmile kontaktujeme Ellinu matku, vše se vysvětlí.“

Royalovi se tohle zdržení očividně nelíbí a znovu řediteli připomene, jak významná je rodina Royalů a že Royal by nikdy nelhal. Napůl čekám, že se tu odvolá na samotného George Washingtona, po němž je pojmenovaná tahle škola. Zatímco se ti dva dohadují, vypadnu z kanceláře.

„Zajdu si na záchod, Darlene,“ zalžu jí. „Potom se vrátím na hodinu.“

Okamžitě mi to spolkne. „Nespěchej. Dám tvoji profesorce vědět.“

Na záchod nejdu. Nevrátím se ani na hodinu. Místo

toho se rozběhnu na zastávku autobusu a linkou G jedu až na konečnou.

Odtud to mám půl hodiny pěšky až do bytu. Platím za něj ubohých pět stovek dolarů měsíčně. Je v něm jedna ložnice, zašlá koupelna a obývací s kuchyňským koutem, kde to páchne plesnivinou. Jenže byt je levný, domácí bere hotovost a o svých nájemcích si nic nezjišťuje.

Netuším, kdo ten Callum Royal je, ale vím, že jeho přítomnost v Kirkwoodu je špatné znamení. Moc špatné znamení. Ty právnické dokumenty nikdo nezfalšoval. Jsou pravé. Nehodlám ovšem svůj život vložit do rukou nějakého cizince, který se tu zčistajasna objevil.

Můj život patří jenom *mně*. Žiju ho a ovládám ho jenom já.

Vytáhnu z batohu drahé učebnice a naházím do něj oblečení, toaletní potřeby a svoje poslední úspory – jeden tisíc dolarů. Sakra. Potřebuju rychle sehnat peníze, abych mohla vypadnout z města. Jsem na tom bíděně. Přestěhovat se sem mě přišlo skoro na dva tácy – tolik mě stály jízdenky na autobus, nájemné za první a poslední měsíc a k tomu kauce. Štve mě, že přijdu o peníze za nevyužitý nájem, ale už tu zůstat nemůžu.

Znovu utíkám. Takový je můj život. S mámou jsme byly na útěku pořád. Před jejími partnery, zvrhlými šéfy, sociálkou, chudobou. Hospic bylo jediné místo, kde jsme zůstaly po delší dobu, a to jen proto, že umírala. Někdy si říkám, že se asi vesmír rozhodl, že nikdy nemůžu být šťastná.

Posadím se na postel a snažím se nerozbrečet zoufalstvím a vztekem, a ano, uznávám, i strachem. Chvilí se lituju, ale potom sáhnu po mobilu. Kašlu na vesmír.

„Ahoj, Georgi, přemýšlela jsem o té tvojí nabídce, že bych pracovala U Taťky George,“ řeknu, když se v telefonu ohlásí mužský hlas. „Chci to místo.“

Tancuju u tyče v baru U Slečny Candy, kde se svlécám do tang, na prsou mi zůstávají nálepky. Dobře platí, ale mohlo by to být lepší. George mě posledních pár týdnů uhání, abych přešla do jeho klubu, kde bych se svlékala úplně donaha. Odmítala jsem to, protože jsem neměla potřebu. Teď ji mám.

Tělo mám po mámě. Dlouhé nohy, úzký pas. Prsa nemám sice čtyřky, ovšem George tvrdí, že se mu moje dvojky líbí, protože dodávají iluzi mládí. Žádná iluze to není, jenže moje doklady tvrdí, že mi je třicet čtyři a že se nejmenuju Ella Harperová, ale Margaret Harperová. Moje mrtvá máma. Když se nad tím zamyslíte, je to trochu děsivý, takže nad tím radši moc neuvážuju.

Moc prací na částečný úvazek se pro sedmnáctiletou holku, která potřebuje platit účty, nenajde. A žádná z nich není legální. Prodej drog. Šlapání. Striptýz. Vybrala jsem si to poslední.

„Sakra, holka, to je skvělý!“ zaskřehotá George. „Dneska máme o holku míň. Můžeš jít na řadu jako třetí. Vem si uniformu katolický školačky. Chlapi budou šílet.“

„Kolik to bude za dnešek dělat?“

„Kolik čeho?“

„Prachů, Georgi. Kolik prachů si vydělám?“

„Pět stovek plus všechny dýška, který dostaneš. Kdybys měla zájem i o soukromý tance na klíně, dám i sto babek za číslo.“

Kruci, to by mi za dnešek mohlo hodit i litr. Zaženu všechnu úzkost a rozpaky do koutku mysli, na vnitřní debaty o morálce teď není čas. Potřebuju peníze a striptýz je pro mě jeden z nejbezpečnějších způsobů, jak si je vydělat.

„Beru. Zaber mi jich tolik, kolik to půjde.“

2. KAPITOLA

BAR U TAŤKY GEORGE je díra, ovšem je to mnohem hezčí podnik než jiné kluby ve městě. Jenže víte, co se říká. „Vezmi si tenhle kousek shnilýho kuřete. Není tak zelený a plesnivý jako ty ostatní části.“ Přes to prachy jsou prachy.

Celý den jsem myslela na to, jak se ve škole zjevil Callum Royal. Kdybych měla vlastní notebook a internet, něco bych si o něm zjistila, jenže můj starý počítač je rozbitý a zatím nemám peníze, abych si koupila nový. Ani jsem nešla do knihovny, abych použila jejich počítač. Je to hloupost, avšak bála jsem se, že když odejdu z bytu, Royal by na mě už na ulici čekal.

Kdo je to? A proč tvrdí, že je můj opatrovník? Máma se mi o něm nikdy nezmínila. Předtím mě na vteřinu napadlo, jestli není můj otec, ale v těch dokumentech stálo, že je můj táta po smrti. A pokud mi máma nelhala, můj otec se nejmenoval Callum. Byl to Steve.

Steve. Vždycky jsem si říkala, že si to možná vymyslela. Jako když vás dítě požádá: „Řekni mi něco o tátovi, mami!“ a vy vyhrknete první jméno, které vám

přijde na mysl. „Hm, jmenoval se, ech, Steve, zlatičko.“

Jenže se mi přičí představa, že by mi máma lhala. Vždycky jsme k sobě byly upřímné.

Přestanu na Calluma Royala myslet, protože dneska je můj první večer U Taťky George a nemůžu si dovolit, aby mě rozptyloval nějaký cizinec ve středním věku a obleku za tisíce dolarů. Už teď v podniku posedává dost čtyřicátníků, aby mi to zaměstnalo myšlenky.

V klubu je narváno. Téma katolické školačky nejspíš táhne. Stolky a boxy v přízemí jsou plné, ovšem patro se salonem pro VIP je prázdné. To mě nepřekvapuje. V Kirkwoodu, malém městečku v Tennessee kousek od Knoxville, moc VIP osobností nenajdete. Tohle je dělnické město obývané z většiny nižší třídou. Pokud vyděláváte víc než čtyřicet tisíc ročně, budete tu za boháče. Proto jsem si ho taky vybrala. Nájmy tu jsou nízké a systém veřejného školství ujde.

Šatna je vzadu, a když vejdu, je v ní živo. Po mém příchodu na mě koukne několik polosvlečených žen. Některé mi kývnou, pár se jich usměje a pak se zas vrátí k natahování podvazků a nanášení make-upu.

Jenom jedna ke mně přiběhne.

„Popelka?“ zeptá se.

Přikývnu. Pod touhle přezdívkou jsem vystupovala U Slečny Candy. Připadalo mi, že to na mě sedí.

„Jsem Rose. George mě požádal, abych ti ukázala, jak to tu chodí.“

V každém klubu se vždycky najde jedna kvočna – starší žena, která ví, že prohrává boj s gravitací, a rozhodne se být užitečná i jinak. U Slečny Candy to byla Tina, stárnoucí odbarvená blondýna, jež si mě od první chvíle vzala pod křídlo. Tady je to stárnoucí zrzka Rose, která mě vede ke kovové skřínce s kostýmy.

Když se natáhnou po uniformě školačky, zastaví mě. „Ne, tu až později. Nejdřív tohle.“

Najednou mi pomáhá do černého korzetu s krajkou a do černých krajkových tang.

„V tomhle mám tancovat?“ Sotva v tom korzetu zvládnou dýchat, natož si ho ještě sama rozvázat.

„Nemysli na to.“ Zasměje se, když vidí, jak v tom stěží dýchám. „Jenom zatřes tou svojí prdelkou a zajezdí si na stožáru toho pracháče. To zvládneš.“

Nechápavě na ni zírám. „Myslela jsem, že dneska budu na pódiu.“

„George ti to neřekl? Máš ve VIP salonu objednaný soukromý tanec.“

Cože? Vždyť jsem právě přišla. Podle mých zkušeností nasbíraných U Slečny Candy nejdřív párkrát tancujete na pódiu, než si vás zákazníci vyžádají na soukromou show.

„Asi někdo z tvého bývalého klubu,“ navrhnou Rose, když vidí, jak jsem zmatená. „Ten pracháč si sem nakráčel, jako by mu to tu patřilo, dal Georgeovi pět stovek a řekl mu, ať tě pošle nahoru.“ Mrkne na mě. „Když na to půjdeš správně, určitě z něj vytáhneš i pár tisíc.“

A pak je fuč. Odejde pomáhat ostatním tanečnicím, zatímco já tu stojím a uvažuju, jestli to nebyla chyba.

Hraju si na tvrd'ačku a do určité míry taková jsem. Jsem chudá a vím, co je hlad. Vychovala mě striptérka. Víam, jak člověka praštit, když je to potřeba. Ovšem je mi teprve sedmnáct. Někdy mi připadá, že to je moc nízký věk na život, který vedu. Občas se rozhlédnu kolem sebe a říkám si: *Sem nepatřím*.

Jenže tu *jsem*. Jsem tu a na mizině, a jestli chci být ta normální holka, kterou se tak zoufale snažím stát, musím vyjít z téhle šatny a zajezdit si na stožáru toho pracháče, jak to tak hezky podala Rose.

George se u mě objeví, když vyjdu do chodby. Je to mohutný muž s plnovousem a milýma očima. „Řekla ti Rose o tom zákazníkovi? Čeká na tebe.“

Přikývnu a ztěžka polknu. „Nemusím dělat nic extra, že ne? Jenom normální tanec na klíně?“

Uchechtne se. „Můžeš si dělat, co budeš chtít, ale jakmile se tě dotkne, Bruno ho odtud vypakuje.“

Moc ráda slyším, že U Taťky George platí pravidlo, že na zboží se nesahá. Tancovat před oslizlými chlapy je mnohem snazší, když se k vám jejich slizké hnáty ani nepřiblíží.

„Povedeš si dobře, holka.“ Poplácá mě po paži. „A kdyby se ptal, je ti dvacet čtyři, jasný? Tady žádná přes třicet nepracuje.“

A co pod dvacet? zeptám se málem. Radši mlčím. Určitě je mu jasné, že jsem o svém věku lhala. Stejně jako půlka holek tady. A i když mám docela tvrdý život, ani zdaleka nevypadám na třicet čtyři. Make-up mi pomáhá vypadat alespoň na jednadvacet. Teda skoro.

George zmizí v šatně. Zhluboka se nadechnu a vykročím.

V hlavním prostoru baru mě přivítá smyslná melodie. Tanečnice na pódiu si právě rozepnula bílou halenku uniformy. Chlapi šílí, sotva zahlédnou její průsvitnou podprsenku. Na pódiu prší dolarovky. Na to se soustředím. Na prachy. K čertu se všim ostatním.

Přesto mě mrzí, že musím odejít ze Střední školy George Washingtona a zapomenout na všechny ty učitele, které jejich práce překvapivě baví. Najdu si ale jinou školu v jiném městě. Ve městě, kde mě Callum Royal nenajde –

Zarazím se na místě. A okamžitě se šokovaně otočím.

Jenže je pozdě. Royal už přešel potemnělý salonek a silnou rukou mě chytl za paži.

„Ello,“ promluví tiše.

„Pusťte mě,“ vybidnu ho tak lhostejně, jak to jenom jde, ovšem ruka se mi třese, když se z paže snažím vypáčit jeho prsty.

Pustí mě, až když ze stínů vyjde další postava, muž v tmavém obleku a s rameny jak fotbalový útočník.

„Žádný dotýkání,“ zaburácí vyhazovač zlověstně.

Royal mi ruku pustí, jako by byla žhavá jak pohrabáč. Hodí pohledem na vyhazovače Bruna a obrátí se zas ke mně. Upřeně se na mě dívá, jako by měl co dělat, aby mu oči nesklouzly na můj sporý oděv. „Musíme si promluvit.“

Whisky v jeho dechu mě skoro skolí k zemi.

„Nemám vám co říct,“ odpovím chladně. „Ani vás neznám.“

„Jsem tvůj opatrovník.“

„Jste pro mě cizí,“ opáčím povýšeně. „A zdržujete mě od práce.“

Otevře pusu. Zavře ji. A poví: „Dobře, tak se do toho pusť.“

Cože?

Oči se mu zalesknou, když se pozpátku vrátí k měkké pohovce. Posadí se a výsměšně rozevře nohy. „Chci, za co jsem zaplatil.“

Srdce se mi rozbuší. Tak to ne. Tomuhle chlapovi nezatancuju.

Koutkem oka vidím, jak se ke schodům do salonu blíží George. Můj nový šéf na mě netrpělivě kouká.

Polknu. Nejradši bych se rozbřečela, ale neudělám to. Místo toho dojdu k Royalovi se sebevědomím, které necítím.

„Dobře. Chceš, abych ti zatancovala, taťko? Tak ti zatancuju.“

Pod víčky mě pálí slzy, ale vím, že se mi na tváře ne-

skouli. Naučila jsem se, abych před lidmi nikdy nebrečela. Naposledy jsem plakala u matčiny smrtelné postele, a to až potom, co odešli všechny sestřičky a doktoři.

Callum Royal má ve tváři zmučený výraz, když se před něj postavím. Vlním boky do rytmu hudby, je to jako instinkt. Teda *je* to instinkt. Tanec mám v krvi. Je mojí součástí. Když jsem byla mladší, máma dala dohromady pár peněz, abych mohla tři roky chodit na hodiny baletu a jazzu. Jakmile prachy došly, začala mě učit sama. Dívala se na internetu na videa nebo se vkradla na lekce v kulturním centru, než ji odtamtud vykopli, a potom mě doma všechno učila.

Miluju tanec a jsem v něm dobrá, nejsem ovšem tak hloupá, abych se domnívala, že mě v něm čeká zářná kariéra, teda pokud se nehodlám živit striptýzem. Ne, moje povolání musí být praktické. Obchod, nebo právo, něco, v čem si dobře vydělám. Tanec je jen bláhový sen malé holky.

Svůdně si sjedu dlaněmi vpředu po korzetu a Royal zasténá. Není to ale takový sten, na jaké jsem zvyklá. Nezdá se, že by ho to vzrušovalo. Vypadá... smutně.

„Obrací se teď v hrobě,“ prohlásí Royal chraplavě.

Nevšímám si ho. Pro mě neexistuje.

„Tohle není správné,“ hlesne přidušeně.

Pohodím vlasy a vystrčím prsa. Ze stínů na sobě cítím Brunovy oči.

Sto babek za desetiminutový tanec a už mám za sebou dvě minuty. Osm zbývá. To zvládnou.

Jenže Royal evidentně ne. Zhoupnu boky, to už však na nich cítím jeho ruce. „*Ne*,“ zavrčí. „Tohle by si pro tebe Steve nepřál.“

Nestačím mrknout, natož zpracovat jeho slova. Zvedne se a najednou letím vzduchem, až trupem dopadnu na jeho široké rameno.

„Pusťte mě!“ ječím.

Neposlouchá mě. Nese mě přes rameno jak pytel brambor a nezastaví ho ani Bruno, který k nám přistoupí.

„Jdi mi sakra z cesty!“ Když Bruno přistoupí o další krok, Royal na něj zahřímá: „Téhle holce je sedmnáct! Je mladistvá a já jsem její opatrovník. Bůh mi pomáhej, jestli uděláš ještě jeden krok, pošlu na tenhle podnik všechny poldy v Kirkwoodu a nechám všechny ty úchyly tam dole zavřít za ohrožování mladistvé.“

Bruno je sice mohutný, není ovšem hloupý. Zaraženě uhne.

Já tolik nespolupracuju. Buším Royalovi do zad a nehty zatínám do látky jeho drahého saka.

„Pusťte mě!“ ječím.

Nepustí mě. A nikdo ho ani nezastaví, když zamíří k východu. Návštěvníci klubu mají oči jenom pro pódiu. Zahlédnu pohyb – George je v patách Brunovi, který mu něco říká – ale pak už jsou pryč. Zasáhne mě poryv studeného větru.

Jsme venku, ovšem Callum Royal mě pořád odmítá postavit na zem. Pod podrážkami naleštěných polobotek mu křupe štěrk parkoviště. Uslyším cinkání klíčků a hlasité pípnutí. Znovu letím vzduchem, až přistanu na kožené sedačce. Sedím vzadu v autě. Bouchnou dveře. Motor se probere k životu.

Bože můj. Ten chlap mě unáší!

3. KAPITOLA

MŮJ BATOH!

Mám v něm peníze a hodinky! Zadní sedačka toho monstra, kterému Callum Royal říká auto, je luxusnější než cokoli, čeho se můj zadek kdy dotkl. Škoda, že nemám čas to plně ocenit. Vrhnu se po klice a zatáhnu za ni, jenže dveře se vůbec neotevřou.

Ohlédnu se na řidiče. Je to zatraceně hloupý nápad, ovšem jinou možnost nemám – vrhnu se po něm a popadnu ho za rameno. Řidičův krk je silný jako moje stehno. „Otočte to! Musím se vrátit!“

Ani se nehne. Jako by byl z kamene. Ještě párkrát se mu pokusím trhnout ramenem, ale už je mi jasné, že bych ho do toho krku musela bodnout, abych z něj vydolovala nějakou reakci – a možná by nepomohlo ani to.

Callum sedí vedle mě za sedadlem spolujezdce a nepohnul se ani o píd', takže se musím smířit s tím, že se z tohoto auta nedostanu, dokud to on neschválí. Jenom pro jistotu zkusím okno. I to se tvrdohlavě odmítá otevřít.

„Máte tu dětské pojistky?“ zeptám se, i když odpověď už znám.

Kývne. „Kromě jiného. Doufám, že je jasné, že v autě zůstaneš po celou cestu. Hledáš tohle?“

V klíně mi přistane můj batoh. Odolám nutkání ho otevřít a zkontrolovat, jestli mi vzal peníze a doklady. Bez nich jsem mu naprosto vydaná na milost, ovšem nechci mu to dávat najevo, dokud nezjistím, o co mu jde.

„Podívejte, pane, nevím, co chcete, ale je vidět, že prachy máte. Po světě běhá hromada šlapek, které udělají všechno, co chcete, a nezpůsobí vám problémy se zákonem, jako bych mohla já. Prostě mě vysadte na další křižovatce a já slibuju, že o mně už nikdy neuslyšíte. Nepůjdu na policii. Povím Georgeovi, že jste bývalý klient, ale že jsme si už všechno vyříkali.“

„Nepotřebuji prostitutku. Přijel jsem pro tebe.“ Po těch zlověstných slovech si Royal svleče kabát a nabídne mi ho.

Kéž bych se před ním tak nestyděla. Jenže jak tu tak sedím v tomhle nóbl autě s mužem, kterému jsem před chvílí tancovala, jsem nervózní a cítím se obnažená. Dala bych teď cokoli za bombardáky. Váhavě si kabát obleču. Nevšímám si nepříjemné bolesti, kterou mi korzet působí, a pořádně se do kabátu zabalím.

„Nemám nic, co byste mohl chtít.“ Hotovost, kterou mám schovanou na dně batohu, je pro tohoto chlápka určitě jen pár drobáků. Jenom tohle auto má hodnotu všech, co patří podniku U Taťky George.

Royal povytáhne obočí, mlčky tak dává najevo, že se podle něj mylím. Teď, když nemá paže schované, vidím jeho hodinky... Vypadají přesně jako moje. Sleduje očima můj pohled.

„Znáš je.“ Není to otázka. Napřáhne ke mně zápěstí. Jeho hodinky mají jednoduchý řemínek z černé kůže,

stříbrná tlačítka a klenuté sklo nad samotným tělem hodinek lemuje kroužek z osmnáctikarátového zlata. Hodinky a ručičky ve tmě svítí.

V puse mám sucho, když zalžu: „V životě jsem je neviděla.“

„Opravdu? To jsou hodiny Oris. Švýcarské, ruční výroba. Byl to dárek k absolvování BUD/S. Můj nejlepší kamarád Steve O’Halloran dostal po absolvování stejného výcviku tytéž hodinky. Vzadu je vyryto –“
Non sibi sed patriae.

Našla jsem si, co to znamená, když mi bylo devět. Potom co mi máma pověděla, jak jsem se narodila. *Je mi líto, holčičko, ale vyspala jsem se s námořníkem. Nechal mi po sobě akorát svoje křestní jméno a tyhle hodinky.* A mě, jak jsem jí připomněla. Pocuchala mě ve vlasech a řekla mi, že já jsem na tom to nejlepší. Sevře se mi srdce. Moc mi chybí.

„– znamená to ‚*Ne sobě, ale vlasti*‘. Steveovy hodinky zmizely před osmnácti lety. Řekl, že je ztratil, ale nikdy si nové nepořídil. Nikdy už potom hodinky nenosil.“ Royal si chmurně odfrkne. „Vymlouval se na to, kdykoli chodil pozdě.“

Samovolně se k němu nakloním, protože se chci o Steveovi O’Halloranovi dozvědět víc. Zajímá mě, co je to „buds“ a jak se ti dva poznali. Potom si v duchu vrazím facku a opřu se zády o dveře.

„Fajn historka, člověče. Co to má ale společného se mnou?“ Kouknu na toho obra za volantem a zvednu hlas. „Oba jste totiž unesli mladistvou a to je, pokud vím, těžký zločin ve všech padesáti státech.“

Odpoví jenom Royal. „Únos je těžký zločin bez ohledu na věk uneseného, ale jelikož jsem tvůj opatrovník a ty jsi vykonávala nezákonnou činnost, je moje právo zajistit, aby se to neopakovalo.“

Posměšně si odfrknu. „Nevím, kdo si myslíte, že jsem, ale mně je třicet čtyři.“ Natáhnu se po batohu, abych v něm našla doklady, a ještě hlouběji do něj zastrčím hodinky, které jsou naprostým dvojčetem těch Royalových. „Vidíte? Margaret Harperová. Věk třicet čtyři.“

Vytrhne mi doklad z ruky. „Sto sedmdesát centimetrů, šedesát kilogramů.“ Koukne na mě. „Spíš to hádám na pětachtýřicet, ale asi jsi zhubla, co jsi na útěku.“

Na útěku? Jak o tom sakra ví?

Jako by četl v mém výrazu, si odfrkne. „Mám pět synů. Neexistuje žádný trik, který by na mě nevyzkoušeli. A dospívající dívku poznám i pod nánosem šminek.“

Nasadím prázdný pohled. Tomuhle chlapovi, ať je to, kdo je to, už nic neprozradím.

„Tvůj otec je Steven O'Halloran.“ Opraví se. „Byl. Tvůj otec byl Steven O'Halloran.“

Odvrátím se k oknu, aby tenhle cizí chlápek neviděl bolest, která se mi mihne po tváři, než ji zas pohřbím hluboko v sobě. Jasně že je můj táta po smrti. Jak jinak.

Sevře se mi hrdlo a v očích mě znovu začnou pálit slzy. Brečí jenom mimina. Jenom slaboši. Brečet pro tátu, kterého jsem nikdy nepoznala? To rozhodně dělají jenom slaboši.

Přes hučení motoru uslyším cinknutí skla o sklo, následované šuměním alkoholu nalévaného do skleničky. Hned nato Royal spustí.

„Byli jsme s tvým otcem nejlepší přátelé. Vyrostli jsme spolu. Šli jsme spolu na vysokou. Shodli jsme se, že se dáme k námořnictvu. Nakonec jsme se přidali k mariňákům, ale oba naši otcové se rozhodli odejít do předčasného důchodu, takže místo abychom

nastoupili do aktivní služby, vrátili jsme se domů a převzali zodpovědnost za rodinné firmy. Pokud tě to zajímá, stavíme letadla.“

Jak jinak, pomyslím si jízlivě.

Mého mlčení si nevšímá, nebo to bere jako souhlas, aby pokračoval. „Před pěti měsíci Steve zemřel při nehodě na rogalu. Než odjel... Je to zvláštní, skoro jako by měl určitou předtuchu.“ Royal potřese hlavou. „Dal mi dopis a řekl, že to je nejspíš ten nejdůležitější dopis, který kdy dostal. Požádal mě, abychom to spolu probrali, až se vrátí, jenže o týden později se jeho žena vrátila z cesty a oznámila mi, že Steve zemřel. Na dopis jsem v tu chvíli nemyslel, potřeboval jsem se postarat o... komplikace spojené s jeho smrtí a o jeho vdovu.“

Komplikace? Co tím myslíš? Umřete a je konec, ne? Navíc slovo *vdova* vyslovil, jako by to byla nadávka, takže kdoví, co je to za ženskou.

„Na dopis jsem si vzpomněl až za několik měsíců. Chceš vědět, co v něm stálo?“

Tohle je od něj podlé. Jasně že chci vědět, co v tom dopisu stálo, ale neudělám mu tu radost a neodpovím. Místo toho přitisknu tvář k oknu.

Ujedeme několik bloků, než to Royal vzdá.

„Ten dopis byl od tvojí matky.“

„Cože?“ Okamžitě se k němu v šoku obrátím.

Netváří se samolibě, že mu konečně věnuju pozornost – jen unaveně. Ztrátu přítele, tedy mého otce, má vepsanou v obličejí a vůbec poprvé vidím Calluma Roya jako muže, jímž tvrdí, že je: jako otce, který ztratil nejlepšího přítele a jehož potkalo to největší překvapení.

Než ale stihne cokoli říct, auto zastaví. Vyhlednu z okna. Jsme na venkově. Rovná zem se táhne do da-

leka a stojí tu jen obrovská přízemní budova se zdmi z plechu a věž. Poblíž hangáru parkuje velké bílé letadlo s nápisem „Atlantic Aviation“. Když Royal řekl, že staví letadla, nečekala jsem, že mluví o *tomhle* druhu letadel. Nevím, co jsem předpokládala, ale obrovské éro, které by s klidem dokázalo dopravit stovku lidí na opačný konec světa, to tedy nebylo.

„To je vaše?“ Mám co dělat, abych na něj nezářela s pusou dokořán.

„Je, ale tady nezastavujeme.“

Odtáhnou ruku od těžké stříbrné kliky dveří. „Jak to myslíte?“

Na okamžik zaženu šok z toho, že mě unesl, z informací o životě – a smrti – muže, který věnoval svoje sperma, aby mě stvořil, i z toho záhadného dopisu. Teď jenom s pusou dokořán a s údivem sleduju, jak projíždíme kolem budovy a hangárů až na samotnou přistávací plochu. V zadní části letadla se sklopí rampa, a hned jak dopadne na zem, po ní obr za volantem vyjede přímo do nitra letadla.

Otočím se na sedadle a zadním oknem koukám, jak se za námi rampa zavírá. Jakmile je letadlo uzavřeno, zámky na dveřích se s tichým cvaknutím odemknou. Jsem volná. Dalo by se říct.

„Po tobě.“ Callum kývne ke dveřím, které mi ten obr otvírá.

Zabalená v kabátu se snažím zachovat klid. Celé letadlo je v lepším stavu než já, ve vypůjčeném strip-térském korzetu a nepohodlných botách na vysokém podpatku.

„Chci se převléknout.“ Jsem ráda, že se mi to podařilo vyslovit napůl normálním tónem. Celý život se mi lidi smáli a během let jsem se naučila, že nejlepší obrana je útok. Teď na to ale nemám. Nechci, aby mě kdo-

koli, ať ten obr, nebo letecký personál, viděli v tomhle ohozu.

V letadle jsem poprvé. Vždycky jsem cestovala jenom autobusy a v těch nejhorších zapadákovcích jsem stopovala kamiony. Tenhle stroj je ale obrovský. Když se sem vejde auto, určitě tu mají i šatnu, kde bych se mohla převléknout.

Callum zjihne a úsečně na obra kývne. „Počkáme nahoře.“ Ukáže na konec tohoto prostoru, který mi připomíná garáž. „Za těmi dveřmi jsou schody. Přijď, až budeš připravená.“

Jakmile jsem sama, rychle striptérský obleček vyměním za mnohem pohodlnější kalhotky, pytlovitě džíny, tílko a flanelovou košili, kterou normálně nosím rozepnutou, ale dneska si ji zapnu celou až na poslední knoflíček u krku. Vypadám jak bezd'ák, ale jsem aspoň oblečená.

Striptérské boty a korzet nacpu až na dno batohu a zkontroluju, jestli tam ještě pořád mám svoje peníze. Naštěstí ano, stejně jako Steveovy hodinky. Zápěstí mi bez nich připadá jako nahé, a protože o nich Callum tak jako tak ví, klidně si je můžu zas vzít. Jakmile je mám připnuté na ruce, cítím se okamžitě líp, sebejistěji. Teď už dokážu čelit čemukoli, co si pro mě Callum přichystal.

Batoh si hodím na rameno a cestou ke dveřím přemýšlím, co dál. Potřebuju peníze. Callum je má. Potřebuju si najít bydlení, a to rychle. Kdybych z něj vyrazila dost peněz, odletím pryč a začnu od začátku. Vím, jak na to.

Zvládnou to.

Všechno se vyřeší. Když si tu lež budu opakovat dost dlouho, nakonec jí i uvěřím... i když to nebude pravda.

Když vystoupám na vrchol schodiště, Callum tam

na mě už čeká. Představí mě svému řidiči. „Ello Harperová, toto je Durand Sahadi. Durande, toto je Stevenova dcera Ella.“

„Rád vás poznávám,“ promluví Durand neskutečně hlubokým hlasem. Ježíši, ten chlap zní jak Batman. „Upřímnou soustrast.“

Maličko mi pokývne a je celý tak zatraceně zdvořilý, že ignorovat ho by bylo nevychované. Posunu batoh tak, aby mi nepřekážel, a potřesu si s ním. „Děkuju.“

„I já vám děkuji, Durande.“ Callum svého řidiče propustí a otočí se ke mně. „Půjdeme si sednout. Chci být co nejdřív doma. Do Bayview je to hodina letu.“

„Hodina? Vy jste kvůli hodině cesty objednal letadlo?“ vyjeknu.

„Autem by to trvalo šest hodin, a to je moc dlouho. Už tak jsem potřeboval devět týdnů a armádu detektivů, abych tě našel.“

Protože mi nic jiného nezbyvá, následuju Calluma k měkkým sedadlům potaženým světlou kůží. Stojí čelem k sobě, mezi nimi naleštěný černý dřevěný stůl. Sedne si na jedno místo a kývne mi, abych se posadila naproti němu. Na stolku už je připravená sklenice a láhev, jako by jeho zaměstnanci věděli, že bez pití nedokáže fungovat.

Přes uličku vedle Calluma stojí další dvojice křesel a za nimi pohovka. Uvažuju, jestli bych pro něj mohla začít pracovat jako letuška. Je to tu ještě hezčí než v jeho autě. Klidně bych tu mohla i bydlet.

Posadím se a batoh si postavím mezi nohy.

„Hezké hodinky,“ poznamená suše.

„Díky. Dala mi je máma. Řekla, že to je jediná věc, kterou jí můj táta nechal, teda krom jména a mě.“ Už nemá cenu lhát. Jestli ho ta jeho armáda detektivů zavedla až do Kirkwoodu, o mně i mámě nejspíš ví víc

než já. Už teď je mi jasné, že o tátovi má velmi dobré informace, a i navzdory svému nejlepšímu úsudku bych se o něm chtěla taky něco dozvědět. „Kde je ten dopis?“

„Doma. Dám ti ho, až dorazíme.“ Zvedne kožené pouzdro a vytáhne z něj balík bankovek – takový balík, jaký je ve filmech obalený bílou papírovou páskou. „Mám pro tebe návrh, Ello.“

Zírám na něj vykulenýma očima, ale nemůžu si pomoci. V životě jsem neviděla tolik stodolarovek pohromadě.

Postrčí balíček po tmavém povrchu stolku, až se zastaví přímo přede mnou. To má být vtip, nebo jsem se ocitla v nějaké reality show? Zavřu pusku a narovná se. Ze mě nikdo blbce dělat nebude.

„To si poslechnu,“ odpovím mu, založím si paže na hrudi a upřeně se na Calluma zadívám.

„Pokud vím, vyděláváš si striptýzem, aby ses uživila a získala maturitu. Předpokládám tedy, že chceš jít na vysokou, skončit se striptýzem a najít si jiné povolání. Možná by ses chtěla stát účetní, lékařkou, nebo právníčkou. Ty peníze ber jako gesto dobré vůle.“ Kývne na bankovky. „Je to celkem deset tisíc dolarů. Za každý měsíc, kdy se mnou zůstaneš, dostaneš další takový balíček – v hotovosti a stejnou sumu. Pokud se mnou zůstaneš až do maturity, obdržíš bonus ve výši dvě stě tisíc dolarů. Tím zaplatíš vzdělání na univerzitě, ubytování, oblečení a jídlo. Po promoci ti věnuju další bonus o stejné hodnotě.“

„V čem je háček?“ Ruce mě svědí, jak moc chci ty prachy popadnout, najít padák a zdrhnout ze spárů Calluma Royaala dřív, než by řekl *akcie*.

Místo toho zůstanu sedět a čekám, co zvráceného po mně bude chtít, abych ty peníze dostala – a v duchu uvažuju, kde leží moje hranice.

„Háček je v tom, že mi nebudeš vzdorovat. Nepokusíš se utéct. Přijmeš moje opatrovnictví. Budeš žít v mém domě. K mým synům se budeš chovat, jako by byli tví bratři. Pokud to všechno uděláš, dám ti život, o jakém se ti doteď jen zdálo.“ Odmlčí se. „Život, jaký by si pro tebe přál Steve.“

„A co budu muset udělat já pro vás?“ Potřebuju znát dopodrobna všechny podmínky.

Callum vykulí oči a ve tváři zezelená. „Pro mě nic. Jsi krásná dívka, Ello, ale jsi *dívka* a já jsem dvaadvacetiletý muž s pěti syny a atraktivní přítelkyní, která se stará o všechny mé potřeby.“

Fuuuj. Zvednu ruku. „Dobře, další vysvětlování netřeba.“

Callum se s úlevou zasměje, ovšem rychle zase zvažní. „Vím, že nemůžu tvoje rodiče nahradit, ale jsem tu pro tebe, ať budeš potřebovat cokoli. Přišla jsi o rodinu, nejsi však sama, Ello. Teď jsi Royalová.“

4. KAPITOLA

PŘISTÁVÁME, ALE I KDYŽ tisknu nos k okýnku, nevidím nic, venku je tma, jen hluboko pod námi blikají světla ranveje. Po přistání mi Callum ani nedá čas, abych se aspoň rozhlédla. Nenasedneme do auta, které čeká v přepravním prostoru letadla. Ne, to je zřejmě „cestovní“ auto, protože Durand nás dovede k jinému elegantnímu černému sedanu. Skla jsou tónovaná, proto nemám tušení, co se za nimi míhá, ale když Callum okýnko trochu stáhne, ucítím to – slanou vůni oceánu.

Takže jsme na pobřeží. Snad v Severní, nebo Jižní Karolíně? Za šest hodin se z Kirkwoodu dá autem dostat k Atlantiku. Vzhledem k názvu Callumovy společnosti to dává smysl. Na tom však nesejde. Záleží jenom na té hromádce peněz v mém batohu. Deset tisíc. Pořád to nedokážu pochopit. Deset tisíc *měsíčně*. A ztraceně víc, až odmaturuju.

Musí v tom být háček. Callum mě sice ujistil, že po mně na oplátku nechce žádnou... *zvláštní pozornost*, ale nejsem včerejší. Vždycky v tom je háček, který dřív, nebo později vyplave na povrch. A až se tak